

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **A. L.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. K. L., advokátkou so sídlom v P., proti odporcovi **V. L.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. D. S. advokátkou so sídlom v P., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a o vzájomnom návrhu odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11 C 235/2005, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2011 sp. zn. 1 Co 65/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka sa návrhom domáhala vyporiadania majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (ďalej len „BSM“). Po zmene žalobného návrhu (č.l. 134 a 224 spisu) navrhovateľka uviedla majetok patriaci do BSM, z ktorého časť navrhla prikázať do jej výlučného vlastníctva a časť do výlučného vlastníctva odporcu spolu s uložením povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke na vyrovnanie podielov z BSM sumu 210 820 Sk. Odporca si vzájomným návrhom podľa § 97 ods. 1 O.s.p. uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 282 541 Sk, ktorú sumu mala navrhovateľka získať prijatím ½ plnenia z kúpnej zmluvy z 3. novembra 2005, ktorou účastníci konania previedli vlastnícke právo k rodinnému domu a trom pozemkom v katastrálnom území H. na tretie osoby. Z vyššie uvedených nehnuteľností do majetku v BSM patril iba rodinný dom, ale tri spolu prevádzané nehnuteľnosti – pozemky, zapísané na liste vlastníctva č. X., parcela K. - zastavané plochy a nádvorcia o výmere X. m², parcela K. - zastavané plochy a nádvorcia o výmere X. m², parcela K. - zastavané plochy a nádvorcia o výmere X. m², v katastrálnom území H. (ďalej len

„pozemky“) boli vo výlučnom vlastníctve odporcu. Keďže navrhovateľka prijala 1/2 plnenia za prevod vlastníckeho práva k rodinnému domu a aj trom pozemkom na základe kúpnej zmluvy, hoci v BSM bol iba rodinný dom a tri zároveň prevádzané nehnuteľnosti boli vo výlučnom vlastníctve odporcu, domáhal sa odporca vzájomným návrhom vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 282 541 Sk, čo zodpovedá polovici hodnoty predmetných pozemkov.

Okresný súd rozsudkom z 21. januára 2011 č.k. 11 C 235/2005-255 vyporiadal BSM tak, že do výlučného vlastníctva odporcu prikázal motorové vozidlo zn. Opel, EČV: P., motorové vozidlo zn. Škoda, EČV: P. a prívesný vozík za motorové vozidlo. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke titulom úplného vyporiadania BSM sumu 4 757 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Náhradu trov konania vo vzťahu k vyporiadaniu BSM účastníkom nepriznal. O vzájomnom návrhu odporcu rozhodol súd tak, že navrhovateľke uložil povinnosť odporcovi zaplatiť 9 378,64 € s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 28. marca 2008 do zaplatenia a trovy konania vo výške 4 447,88 €. Rozhodol tak po zistení, že účastníci konania boli manželmi a ich manželstvo trvalo od 16. decembra 1978 do 13. novembra 2004. Za trvania manželstva nadobudli hnutel'ne veci uvedené v návrhu a nehnuteľnosť - rodinný dom, ku ktorému vlastnícke právo previedli na tretie osoby ešte pred podaním návrhu na vyporiadanie majetku v BSM. Hnutel'ne veci v BSM boli ocenené na základe zhodného vyjadrenia účastníkov konania a keďže ich po rozvode užíva odporca, prikázal ich do výlučného vlastníctva odporcu, ktorému zároveň uložil povinnosť zaplatiť na vyrovnanie podielov z vyporiadaného majetku v BSM navrhovateľke 4 757 €. Peňažná hodnota vyrovnacieho podielu navrhovateľky za majetok prikázaný odporcovi pozostáva: z 1/2 zostatkovej hodnoty motorového vozidla zn. Opel, EČV: P. vo výške 3 320 €, z 1/2 zostatkovej hodnoty motorového vozidla zn. Škoda, EČV: P. vo výške 330 €, z 1/2 zostatkovej hodnoty prívesného vozíka vo výške 130 €, z 1/2 poistného plnenia prevzatého odporcom za poškodenie rodinného domu pri záplavách vo výške 977 €. Pokiaľ ide o pohľadávku navrhovateľky vo výške 1 550 €, ktorá jej mala vzniknúť tým, že odporca prijal poistné plnenie za poškodenie osobných vecí navrhovateľky pri záplave rodinného domu, súd mal za to, že táto nie je predmetom vyporiadania majetku v BSM, pretože sa týkala osobného majetku navrhovateľky. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech oboch účastníkov. Na odôvodnenie výroku o vzájomnom návrhu odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 9 378,64 € s príslušenstvom súd uviedol, že navrhovateľka v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka získala bezdôvodné

obohatenie prijatím ½ peňažného plnenia za predaj rodinného domu a troch pozemkov, hoci v BSM bol iba rodinný dom a tri pozemky boli vo výlučnom vlastníctve odporcu. Hodnota pozemkov vyplýva zo znaleckého posudku č. 44/2005 vypracovaného znalcom Ing. P. F., na základe ktorého bola stanovená aj výška bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľka nepreukázala svoje tvrdenie, že k vyplateniu ½ kúpnej ceny z predaja rodinného domu v BSM a pozemkov, ktoré boli vo výlučnom vlastníctve odporcu, došlo po dohode s odporcom ako kompenzácia finančnej výpomoci jej rodičov vo výške 400 000 Sk, ktorú im poskytli počas výstavby rodinného domu. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že odporca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že medzi účastníkmi bola uzavretá ústna dohoda o vypořiadaní BSM, v zmysle ktorej navrhovateľke prenechal ½ kúpnej ceny aj za predaj pozemkov v jeho výlučnom vlastníctve na vyrovnanie vzájomných finančných nárokov z vypořiadania majetku v BSM. O náhrade trov konania o vzájomnom návrhu odporcu súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľky podané proti výroku o náhrade trov konania v súvislosti s vypořiadaním BSM a proti výroku o vzájomnom návrhu odporcu Krajský súd v Prešove rozsudkom z 26. septembra 2011 sp. zn. 1 Co 65/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti odporkyne (v konaní o vzájomnom návrhu odporcu) zaplatiť navrhovateľovi 9 378,64 € s prísľušenstvom a vo výrokoch o trovách konania. Pokiaľ ide o náhradu trov konania v súvislosti s vypořiadaním BSM odvolací súd uviedol, že v danom prípade nemožno akceptovať argumentáciu navrhovateľky o jej úspechu v konaní v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p., pretože pôvodne požadovala vypořiadat' podstatne väčšiu masu majetku patriaceho do BSM a aj iný spôsob vypořiadania, než ku ktorému v konečnom dôsledku došlo rozhodnutím súdu. Odvolací súd sa tiež stotožnil s právnym posúdením nároku odporcu uplatneného vzájomným návrhom na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného navrhovateľkou bez právneho dôvodu, pretože navrhovateľka obdržala peňažné plnenie aj za pozemky, na ktorých stál rodinný dom v BSM, ktoré ale nepatrili do BSM a boli výlučným vlastníctvom odporcu. Navrhovateľkou vznesenú námietku premlčania súd považoval za nedôvodnú, pretože odporca si svoj nárok na súde uplatnil včas už podaním 28. marca 2006, z ktorého bolo zrejmé, čoho sa domáha a na akom skutkovom základe. V konaní o vzájomnom návrhu bol odporca úspešný, preto je vecne správne aj rozhodnutie súdu o povinnosti navrhovateľky nahradiť odporcovi trovy tohto konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie a žiadala zrušiť rozsudok krajského súdu spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z § 237 písm. e/ a f/ O.s.p. a namietala, že v časti vzájomného návrhu o vydanie bezdôvodného obohatenia odporca nepodal osobitný návrh na začatie konania, hoci je takýto návrh podľa zákona potrebný. Namietala tiež, že jej bližšie nešpecifikovaným postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolaciemu súdu vytýkala, že nesprávne vyhodnotil skutkový stav, pretože odporca nepreukázal, že navrhovateľka prijala plnenie bez právneho dôvodu a vec aj nesprávne právne posúdil. Zdôraznila, že polovicu kúpnej ceny prijala v súlade s platnou kúpnu zmluvou a odporca si bol pri jej uzatváraní vedomý, že navrhovateľka nie je vlastníčkou pozemkov prináležiacich k rodinnému domu. Neskoršia zmena názoru odporcu ohľadom výplaty kúpnej ceny nemôže zakladať jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, opačný názor je v rozpore s požiadavkou právnej istoty účastníkov záväzkovoprávných vzťahov. Trvala na tom, že výstavbu spoločného rodinného domu financovali významnou mierou jej rodičia, čo však nemohla preukázať z dôvodu, že títo už zomreli.

K dovolaniu sa vyjadril odporca a navrhol ho odmietnuť, pretože prípustnosť dovolania navrhovateľky nevyplýva z dôvodov ňou uvádzaných a ani z iných zákonných dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie

prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Prípustnosť dovolania navrhovateľky nevyplýva z ustanovení § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. pretože dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Podané dovolanie by mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“). Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k takejto vade, vyplýva pre odvolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

Navrhovateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 a/ až d/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z vyššie uvedených ustanovení nevyplýva.

Dovolaateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z § 237 písm. e/ a f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. e/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona je potrebný. O vadu zmätočnosti konania v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. ide vtedy, ak súd rozhodne v takej právnej veci, v ktorej súd môže začať súdne konanie iba na návrh účastníka a príslušné konanie by sa aj začalo bez návrhu účastníka konania na začatie konania, teda z iniciatívy súdu. Ktoré konania môže súd začať aj bez návrhu, teda z úradnej povinnosti, určuje zákon (napr. dedičské konanie podľa § 175a ods. 2 O.s.p.), v ostatných konaniach môže súd začať konať v konkrétnej právnej veci iba na návrh účastníka. Dovolateľka v dovolaní tvrdila a prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z toho, že odporca nepodal návrh na začatie konania o vzájomnom návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci bol podľa zákona potrebný. Toto jej tvrdenie je neopodstatnené. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa začal konať o vzájomnom návrhu odporcu na základe jeho návrhu, tak ako preukazujú podania odporcu z č.l. 16 a z č.l. 163 spisu. Prípustnosť dovolania navrhovateľky teda nevyplýva § 237 písm. e/ O.s.p, pretože v danom prípade neabsentoval návrh odporcu na začatie konania o jeho vzájomnom návrhu.

Dovolateľka v dovolaní ďalej namietala, že jej súdy bližšie nešpecifikovaným postupom odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.). Hoci dovolateľka len poukázala na § 237 písm. f/ O.s.p. a bližšie nešpecifikovala, akým postupom súdom jej mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, dovolací súd po preskúmaní veci nezistil existenciu tejto vady v konaní.

Pokiaľ by dovolateľka zastávala názor, že je bola odňatá možnosť pred súdmi konať nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (postupom), a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis,

nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením vecí, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 43/2003).

K námietke dovolateľky, ktorá spochybňuje správnosť toho, ako súdy vyhodnotili jednotlivé dôkazy, dovolací súd uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Pri hodnotení dôkazov ide o činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 42/1993 a tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a sp. zn. 2 Cdo 29/2011).

Dovolateľkou tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých podľa jej názoru vychádzali pri rozhodovaní súdy nižších stupňov, môže mať (prípadne) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak skutočnosť, že súdy (prípadne) z takýchto skutkových zistení vychádzali, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., a teda ani prípustnosť dovolania navrhovateľky podľa tohto ustanovenia.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania navrhovateľky proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu; jej mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania v tejto časti sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Navrhovateľka dovolaním napadla aj výrok o trovách (prvostupňového i odvolacieho) konania. K dovolaniu navrhovateľky smerujúcemu proti výrokom o trovách konania dovolací súd uvádza, že táto časť jej dovolania smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia, pričom uznesenia o trovách konania tento charakter nestrácajú, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania smerujúceho proti uvedenému uzneseniu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu [§ 239 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 239 O.s.p.“)]. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide (medziiným) o uznesenie o poriadkovej pokute a aj o trovách konania.

Nakoľko v prejednávanej veci sú dovolaním napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu o trovách prvostupňového aj odvolacieho konania, ktoré vykazujú znaky tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľky voči nim z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či uvedené uznesenia odvolacieho súdu neboli vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Výskyt žiadnej z väd uvedených v § 237 O.s.p. však dovolací súd v konaní súdov nižších stupňov nezistil.

Pokiaľ navrhovateľka v dovolaní namietala, že odvolací súd nesprávne rozhodol, keď jej uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov prvostupňového konania a nepriznal jej náhradu trov odvolacieho konania, jej námietky podľa obsahu predstavujú nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Aj keby jej tvrdenia boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľky proti výrokom o trovách (prvostupňového aj odvolacieho) konania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky smerujúce proti rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako neprípustné odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal odporcovi právo náhradu trov dovolacieho konania, pretože v dovolacom konaní si prostredníctvom príslušného návrhu právo na náhradu trov konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2015

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková